

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 6Co/213/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7212209874
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 07. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alexander Husivarga
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2019:7212209874.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Alexandra Husivargu a sudkýň JUDr. Viktórie Midovej a JUDr. Andrey Galdunovej v spore žalobcu: ČSOB Leasing, a.s., so sídlom v Bratislave, Panónska cesta 11, IČO: 35 704 713, zastúpeného Malata, Pružinský, Hegeduš & Partners s.r.o. , so sídlom v Bratislave, Prievozská 4/B, IČO : 47 239 921, proti žalovaným : 1. G. C., nar. X.X.XXXX, bývajúcemu N. E., P. XXXX/X, zastúpenému JUDr. Rastislavom Lenártom, advokátom, so sídlom Pollova 32, Košice, 2. Z. C., nar. XX.X.XXXX, bývajúcej N. E., R. K. XXX/XX, prechodne N. E., D. XX, o zaplatenie 3.279,31 € s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného v 1. rade proti rozsudku Okresného súdu Košice II zo dňa 4. októbra 2017 č.k. 41C/20/2013-348 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok vo výroku, ktorým žalovanému v 1. rade bola uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 3.279,31 € spoločne a nerozdielne so žalovanou v 2. rade, ako aj kapitalizovaný úrok z omeškania vo výške 722,73 € a úrok z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 3.279,31 € od 28. marca 2012 do zaplatenia v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku, ako aj vo výroku o trovách konania.

Žalobca má proti žalovanému v 1. rade nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1.Okresný súd Košice II (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo len „súd“) rozsudkom zo dňa 4. októbra 2017 č.k. 41C/20/2013-348 uložil žalovaným v 1. a 2. rade povinnosť zaplatiť žalobcovi spoločne a nerozdielne sumu 3.279,31 € spolu s úrokmi vo výške 722,73 € a úrokmi z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 3.279,31 € od 28.3.2012 do zaplatenia, v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku. Žalobcovi proti žalovaným v 1. a 2. rade priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške nároku bude rozhodnuté samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník.

2. Rozhodnutie odôvodnil tým, že vykonaním dokazovaním vzal za preukázané , že žalobca a žalovaný v 1. rade uzatvorili dňa 3.10.2007 Zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. Ú., predmetom ktorej bolo poskytnutie účelového spotrebného úveru na financovanie predmetu spotrebného úveru, a to ojazdeného motorového vozidla OPEL Vectra Caravan. Predmet financovania bol dodaný dodávateľom Autocentrum AAA auto, a.s., za nasledovných podmienok: kúpna cena predmetu financovania vo výške 154.310,- Sk, časť kúpnej ceny uhradená dlžníkom vopred 0,- Sk, výška spotrebného úveru 154.310,- Sk, počet pravidelných mesačných splátok 36, hodnota pravidelnej splátky 7.282,80 Sk, splatnosť prvej splátky 3.11.2007, ročná percentuálna miera nákladov 32,3000 %, konečná splatnosť spotrebného úveru 36 mesiacov od začiatku čerpania úveru. Žalovaný v 1. rade sa zaviazal splácať spotrebný úver v pravidelných mesačných splátkach, ktorých výška, splatnosť a skladba bola uvedená v predpise splátok. Neoddeliteľnou súčasťou zmluvy boli Všeobecné zmluvné podmienky pre dopravnú techniku SÚ 01/07, ako aj predpis splátok. Z predpisu splátok k zmluve vzal za preukázané, že počet splátok bol 36, výška splátky podľa rozpisu splátok, celkovo sa žalovaný v 1. rade zaviazal zaplatiť 262.184,40 Sk,

z toho na hodnote úveru 154.310,- Sk, na úroku 76.446,40 Sk a na poistnom za havarijné poistenie financovaného predmetu 31.428,- Sk. Dňa 3.10.2007 žalobca a žalovaný v 1. rade uzatvorili aj zmluvu o zabezpečovacom prevode vlastníckeho práva č. 07/94279/ZPVP, ktorou zabezpečil žalobca všetky svoje pohľadávky voči dlžníkovi (žalovanému v 1. rade) z uvedenej zmluvy o spotrebnom úvere a žalovaný previedol na žalobcu vlastnícke právo k predmetu financovania. Listom „Určenie predčasnej splatnosti úveru“ oznámil žalobca žalovanému v 1. rade predčasnú splatnosť úveru ku dňu 17.4.2009 z dôvodu neuhradenia pohľadávok splatných ku dňu 9.1.2009, 9.2.2009, 9.3.2009, 9.4.2009 a 17.4.2009. Zostatok spotrebného úveru bol vyčíslený vo výške 93.120,10 Sk. Na základe finančného vyúčtovania zmluvy zo dňa 12.8.2009, celkový nedoplatok žalovaného v 1. rade predstavoval sumu 3.679,31 €, ktorá pozostávala z výťažku z predaja auta (nárok dlžníka) 850 €, ďalej nároky žalobcu - faktúra č. XXXXXXXXXXXX v sume 43,09 €, faktúra č. XXXXXXXXXXXX v sume 415,60 €, neuhradené splátky v sume 967 €, zmluvné pokuty a úroky z omeškania v sume 12,60 €, zostatok spotrebného úveru v sume 3.091,02 €. Vyúčtovanie bolo žalovanému v 1. rade doručené 29.4.2009.

3. Ďalej vzal za preukázané, že dohodou o splácaní dlhu v splátkach zo dňa 16.10.2009 žalovaný v 1. rade uznal dlh vo výške 3.679,31 €, čo do výšky a dôvodu a zaviazal sa uhradiť tento dlh v splátkach. Dohodu o pristúpení k záväzku, uznanie záväzku a dohodu o splácaní dlhu zo dňa 1.10.2009 žalobca a žalovaná v 2. rade uzavreli dohodu o pristúpení záväzku. Konštatoval, že z obsahu listinného dôkazu bolo nesporné, že predmetnú dohodu podpísala len žalovaná v 2. rade, žalovaný v 1. rade ju nepodpísal napriek tomu, že na listinnom dôkaze je uvedený. Uviedol, že žalovaná v 2. rade popierala platnosť podpisu na 1. a 3. strane predmetnej dohody a uviedla, že stranu 2 podpísala pod nátlakom.

4. Po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru žalovaný v 1. rade uhradil v splátkach sumu v celkovej výške 400 €, čo medzi stranami sporu nie je sporné a dlh žalovaných v 1. a 2. rade voči žalobcovi tak činí 3.279,31 €, kapitalizované úroky vo výške 722,73 € a úrokmi z omeškania po splatnosti pohľadávky. Žalovaná v 2. rade na pojednávaní dňa 4. októbra 2017 uviedla, že nikto ju nenútil podpísať dohodu o pristúpení dlhu. Súd prvej inštancie tak nezistil skutočnosti svedčiace o používaní nekalej obchodnej praktiky zo strany žalobcu.

5. Po citácii § 4 ods. 1,2,4 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch (zákon č. 258/2001 Z.z.), § 2 zákona č. 258/2001, § 3 zákona č. 258/2001 Z.z., § 52 ods. 1,2 OZ, § 53 ods. 1,2,3,5,6,10 OZ súd konštatoval, že záväzkový vzťah medzi stranami sporu spadá pod úpravu spotrebiteľských zmlúv upravených v Občianskom zákonníku, a pod úpravu obsiahnutú v zákone o spotrebiteľských úveroch zák.č. 258/2001 Z.z., účinných ku dňu uzavretia Zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. UZF/07/94279. Charakter Zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. V. svedčí o tom, že ide o spotrebiteľskú zmluvu i podľa Občianskeho zákonníka, nakoľko úver bol poskytnutý zo strany žalobcu ako dodávateľa - podnikateľa žalovanému v 1. rade ako spotrebiteľovi - nepodnikateľovi, navyše zmluva bola predtlačená, a v tomto zmysle hromadne predložená.

6. Skutkovo i právne súd vyhodnotil, že žalovanému v I. rade bol poskytnutý spotrebiteľský úver podľa zákona č. 258/2001 Z.z.. V danom prípade súd konštatoval, že Zmluva o spotrebiteľskom úvere č. V. / . zo dňa 3.10.2007 má zákonom stanovené náležitosti a v súlade s ust. § 4 ods. 4 zákona č. 258/2001 Z.z. zmluva je platná, nakoľko na jej základe bol spotrebiteľovi poskytnutý spotrebiteľský úver a spotrebiteľ ho začal čerpať.

7. V danom prípade súd ďalej vychádzal z dôkazov, ktoré predložil žalobca, a ktoré súd považoval za hodnoverné, a z výsluchov strán, ako aj z opätovného výsluchu žalovanej v 2. rade. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalobca poskytol žalovanému v 1. rade úver vo výške 154.310 Sk (5.122,15 eur), ktorá skutočnosť medzi účastníkmi nebola sporná a žalovaný v 1. rade z uvedeného úveru uhradil len splátky č. 1 až 14 po 7.282,90 Sk, t.j. celkove sumu 101.960,60 Sk (3.384,47 eur). Taktiež žalovaný v 1. rade dňa 16.10.2009 uznal svoj dlh voči žalobcovi čo do výšky a dôvodu, pričom sa dohodli na splácaní dlhu v zmysle splátkového kalendára. Po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru žalovaný v 1. rade uhradil ešte žalobcovi v splátkach sumu 400 eur, ktorá skutočnosť taktiež nie je sporná. Výťažok z predaja automobilu činí 850 eura vyplýva jednak z faktúry a finančného vyúčtovania. Na základe uvedeného súd vyhodnotil jednotlivé dôkazy samostatne i vo vzájomnej súvislosti.

8. K zaplateniu sumy 3.279,31 eur súd zaviazal spoločne a nerozdielne tak žalovaného v I. rade ako aj žalovanú v 2. rade, a to z dôvodov nižšie uvedených.

9. Je nepochybné, že zmluvu o spotrebiteľskom úvere uzavrel so žalobcom žalovaný v 1. rade, ktorý zostatok dlhu nesplatil. Čo sa týka výšky žalobcom uplatnenej pohľadávky, túto žalovaný v 1. rade ani žalovaná v 2. rade nenamietali. Súd preto zaviazal žalovaného v 1. rade a žalovanú v 2. rade k zaplateniu sumy 3.279,31 eur žalobcovi spoločne a nerozdielne, nakoľko na základe vykonaných dôkazov súd uzavrel, že pasívna legitímácia žalovanej v 2. rade bola platne založená Dohodou o pristúpení k záväzku, pretože vykonaným dokazovaním nebolo preukázané, že by žalovaná v 2. rade prvú stranu (ako tvrdila na pojednávaní dňa 4.10.2017) alebo druhú stranu (ako tvrdila pôvodne v odpore a na pojednávaní dňa 12.2.2014) resp., tretiu stranu podpísala pod nátlakom. Na pojednávaní dňa 4.10.2017 žalovaná v 2. rade jasne uviedla, že k podpisu ju nikto nenútil, pričom žalovaná v 2. rade jasne popísala okolnosti, za ktorých došlo k podpisu dohody o pristúpení k záväzku. Pokiaľ žalovaná v 2. rade tvrdila, že podpisy na Dohode o pristúpení k záväzku nie sú jej podpismi, na preukázanie svojich tvrdení nepredložila žiadne dôkazy. Keďže súd po opätovnom výsluchu žalovanej v 2. rade uzavrel, že došlo k platnej Dohode o pristúpení k záväzku, nakoľko podpísanie dohody pod nátlakom nebolo preukázané, i samotná žalovaná v 2. rade sama prehlásila, že k podpisu dohody ju nikto nenútil a na pojednávaní dňa 4.10.2017 uviedla, že pristúpi k splácaniu dlhu v minimálnych splátkach, súd sa v ďalšom z uvedených dôvodov nemal dôvod zaoberať otázkou absolútnej či relatívnej neplatnosti právneho úkonu.

10. Po citácii § 517 ods. 1,2 Občianskeho zákonníka (ďalej len OZ), § 3 ods. 1 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. mal súd preukázané, že žalovaní sa dostali do omeškania, nakoľko neuhradili riadne a včas žalobcovi splátky úveru, čím sa stal zročný celý dlh. Keďže žalovaní sa dostali so splnením svojho peňažného záväzku, ktorý majú voči žalobcovi, do omeškania, súd priznal žalobcovi v zmysle ust. § 517 Občianskeho zákonníka úroky z omeškania vo výške 9 %, ktorá výška v % je určená v súlade s ust. § 3 ods. 1 a 3a ods. 1 nar. vlády SR č.87/1995 Z.z. v znení účinnom do 31.1.2013 a v danom prípade činí 9 % ročne (1 + 8).

11. V danom prípade bol žalobca úspešný v celom rozsahu a uplatnil si nárok na náhradu trov konania. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol v súlade s ust. § 255 ods. 1 CSP tak, že súd priznal žalobcovi voči žalovanému v 1. rade žalovanej v 2. rade nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

12. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný v 1. rade. Namietal zmatečnosť a nevykonateľnosť napadnutého rozsudku vo výroku I., kde súd priznal žalobcovi úroky vo výške 722,73 €, ale z výroku nie je zjavné o aké úroky ide, a z akej sumy boli tieto úroky vypočítané a za aké časové obdobie tieto úroky vznikli. Navrhol zrušiť napadnutý rozsudok a vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Odvolanie podal z dôvodov uvedených v § 365 ods. 1 písm. a/, písm. b/, písm. d/, písm. e/, písm. f/, písm. g/, písm. h/ CSP.

13. Žalovaný v 1. rade sa opätovne dovoľával absolútnej neplatnosti právneho úkonu, dohody o splácaní dlhu v splátkach zo dňa 16.10.2009, kde nie je presne uvedené, aká časť z tam uvedenej sumy „konečného finančného vyúčtovania“ vo výške 3.679,31 € je istina a čo sú z tejto sumy ďalšie náklady. Žalovaný zaplatil žalobcovi aj sumu 400 €, pričom splácal žalobcovi splátky zo sumy 3.679,02 € a táto suma nie je a nebola istinou, ale súčtom položiek podľa finančného vyúčtovania v spis zo dňa 12. augusta 2009. Žalovaný v 1. rade poukázal na skutočnosť, že mu neboli doručené faktúry uvedené vo finančnom vyúčtovaní zo dňa 12. augusta 2009, a preto žiadal predložiť dôkazy o tom, že uvedené faktúry osobne prevzal žalovaný v 1. rade. Po vrátení veci žalovaný v 1. rade nebol vypočutý, a nemal možnosť sa vyjadriť ani k výpovedi žalovanej v 2. rade na pojednávaní 4.10.2017.

14. Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaného v 1. rade uviedol, že navrhuje napadnutý rozsudok potvrdiť ako vecne správny. K prisúdenej istine 722,73 € poznamenal, že ide o úrok z omeškania, ktorý si žalobca uplatnil priamo v žalobe a ktorý aj špecifikoval, z akých súm a akým percentom tento úrok z omeškania účtoval. Žalobca poznamenal, že uvedená špecifikácia s prehľadom úhrady je obsiahnutá v žalobe. K námietke neplatnosti dohody o uznaní dlhu žalobca dal do pozornosti tú skutočnosť, že dohoda o uznaní dlhu obsahuje všetky zákonné náležitosti, a tak je platná. V tomto smere poukázal na závery Ústavného súdu zo dňa 3.7.2008 I. ÚS 242/2007 a Ústavného súdu Českej republiky IV. ÚS 1783/11 z 23.4.2013, podľa ktorých mali by súdy dávať prednosť výkladu platnosti zmluvy pred neplatnosťou zmluvy. K výške dlhu žalobcu uviedol, že svoj nárok špecifikoval čo do právneho titulu a výšky, čo doložil listinnými dôkazmi. Žalobca preukázal peňažný dlh žalovaného a bolo len na žalovanom, aby preukázal, že on vzniknutý dlh zaplatil, a že dlh má byť stanovený v inej

výške. Dôkazné bremeno sa presúva zo žalobcu na žalovaného. Súd prvej inštancie postupoval podľa právneho názoru vysloveného v uznesení Krajského súdu v Košiciach sp.zn. 6 Co 7/2015.

15. Žalovaný v 1. rade vo vyjadrení zo dňa 23.3.2018 uviedol, že zotrúva na všetkých svojich dôvodoch odvolania proti rozsudku Okresného súdu Košice II sp.zn. 41C 20/2013.

16. Žalovaná v 2. rade vo vyjadrení k odvolaniu zo dňa 28.2.2017 uviedla, že v plnom rozsahu súhlasí s odvolaním a tiež navrhla napadnutý rozsudok zrušiť v celom rozsahu.

17. Žalobca vo vyjadrení k podaniu žalovanej v 2. rade uviedol, že podaniu žalovanej v 2. rade nemožno prikladať právnu relevanciu, a z procesného hľadiska predstavuje žalovaná v 2. rade samostatného spoločníka. Navyše žalovaná v 2. rade uskutočnila svoje podanie po odvolacej lehote. Žalovaná v 2. rade odkazuje len na podanie žalovaného v 1. rade, ale vo svojom podaní neuvádza žiadne okolnosti, ktoré by sa týkali záväzkového vzťahu medzi žalobcom a žalovanou v 2. rade.

18. Ďalšie vyjadrenia vo veci neboli podané.

19. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd (34 CSP) prejednal odvolanie žalovaného v 1. rade ako podané včas oprávnenou osobou proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario v rozsahu vyplývajúcom z ustanovení § 379 a § 380 CSP a z hľadísk odvolacích dôvodov (§ 365 ods. 1 písm. a/, písm. b/, písm. d/, písm. e/, písm. f/, písm. g/, písm. h/ CSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalovaného v 1. rade nie je možné vyhovieť.

20. Rozsudok je vo výroku, ktorým žalovanému v 1. rade bola uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 3.279,31 € spoločne a nerozdielne so žalovanou v 2. rade, ako aj kapitalizovaný úrok z omeškania vo výške 722,73 € a úrok z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 3.279,31 € od 28.3.2012 do zaplataenia, ako aj vo výroku o trovách konania je vecne správny, a preto ho odvolací súd potvrdil podľa § 387 ods. 1 CSP.

21. Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 30.7.2019 o 10.00 hod. v pojednávacej miestnosti č. dverí 202, 2. poschodie, pričom miesto a čas verejného vyhlásenia rozhodnutia boli zverejnené dňa 24.7.2019 na úradnej tabuli Krajského súdu v Košiciach podľa § 219 ods. 1, 3 CSP.

22. Žalovaný v odvolaní uplatnil odvolacie dôvody uvedené v § 365 ods. 1 písm. a/, písm. b/, písm. d/, písm. e/, písm. f/, písm. g/, písm. h/ CSP, t.j., že neboli splnené procesné podmienky (písm. a/), že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (písm. b/), že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (písm. d/), že súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností (písm. e/), že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (písm. f/), že zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo procesného útoku, ktoré neboli uplatnené (písm. g/) alebo, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (písm. h/).

23. Odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. a/ CSP (neboli splnené procesné podmienky) je naplnený vtedy, ak súd konal napriek tomu, že neboli splnené procesné podmienky. Ide o podmienky, za ktorých súd môže konať a rozhodovať. Ide tu o vecné procesné podmienky (kvalifikovaný spôsob začatia konania, t.j. v sporovom konaní žaloba, splnenie poplatkovej povinnosti), podmienky na strane súdu (právomoc, príslušnosť), procesné podmienky na strane strán sporu (procesná subjektivita, procesná spôsobilosť, prípadné povinné zastúpenie advokátom) a tzv. negatívne procesné podmienky (prekážka začatého konania, prekážka rozsúdenej veci). Skúmanie týchto procesných podmienok je úradnou povinnosťou súdu počas celého konania. Výnimkou je skúmanie splnenia podmienky všeobecnej miestnej príslušnosti a osobitnej miestnej príslušnosti danej na výber, ktorú súd skúma len na námietku žalovaného pri prvom procesnom úkone, ktorý mu patrí. Nedostatky niektorých procesných podmienok sú neodstrániteľné a prítomnosť takéhoto nedostatku bráni súdu v konaní a rozhodovaní, čo vedie k zastaveniu konania. V ostatných prípadoch je povinnosťou súdu nedostatok procesnej podmienky odstrániť. Vadou predpokladanou v § 365 ods. 1 písm. a/ CSP tak trpí konanie v prípade, keď súd

vec prejednal a rozhodol napriek vyššie naznačeným nedostatkom. V prípade namietaného nedostatku príslušnosti súdu, o vadu konania v podobe nedostatku príslušnosti súdu pôjde iba v prípade, keď v konaní neboli dodržané ustanovenia o vecnej príslušnosti, osobitnej i výlučnej miestnej príslušnosti alebo o kauzálnej príslušnosti.

24. Odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b/ CSP (súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces) je naplnený vtedy, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Tento odvolací dôvod je potrebné vykladať eurokonformne s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorá predpokladá, že v tomto prípade ide o porušenie procesných práv. Ochrana ohrozených alebo porušených práv a právom chránených záujmov musí byť spravodlivá a účinná tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty. Právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít a ak takejto ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo.

25. K odvolaciemu dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. d/ CSP (konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci) odvolací súd uvádza, že inou vadou sa rozumie také porušenie procesných predpisov, ktoré mohlo mať vplyv na výrok napadnutého rozhodnutia. Ide predovšetkým o porušenie procesných práv účastníka, ktoré nemožno podradiť pod ust. § 365 ods. 1 písm. a/, b/, c/ CSP, ale ich dôsledok sa mohol (nemusel) prejaviť vo výsledku konania formulovanom vo výroku súdneho rozhodnutia vo veci samej.

26. K odvolaciemu dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. e/ CSP (súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností) je potrebné uviesť, že súd nie je povinný vykonať všetky navrhnuté dôkazy stranami sporu. Najmä nevykoná dôkazy na preukázanie skutočností, ktoré z hľadiska hmotného práva nie sú významné a dôkazy nadbytočné, t.j. ku skutkovým okolnostiam, ktoré už boli preukázané iným spôsobom alebo sú založené na zhodnom tvrdení strán. Neúplné zistenie skutkového stavu je však odvolacím dôvodom len za predpokladu, že príčinou neúplných skutkových zistení bola okolnosť, že súd prvej inštancie nevykonal stranou navrhnutý dôkaz, spôsobilý preukázať právne významnú skutočnosť, avšak iba samotná okolnosť, že nevykonal dôkazy stranami navrhnuté, nemôže byť v sporovom konaní spôsobilým odvolacím dôvodom. Z povahy veci vyplýva, že strana, ktorá v odvolaní uplatní tento odvolací dôvod, súčasne označí dôkaz, ktorý, hoci bol navrhovaný, nebol vykonaný a uvedie právne významné skutočnosti, ktoré hoci boli tvrdené, súd prvej inštancie nezisťoval, najmä preto, že ich nepovažoval za právne významné a ďalej, že musí ísť len o skutočnosti a dôkazy uplatnené už v konaní pred súdom prvej inštancie.

27. Odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f/ CSP (súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) je v súdnej praxi vykladaný tak, že musí ísť o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil po právnej stránke a ktoré nemajú v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s ust. § 191 CSP (do 30.6.2016 s ust. § 132 O.s.p.), a to vzhľadom na to, že súd vzal do úvahy len skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov strán nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo.

28. Nesprávne sú aj také skutkové zistenia, ktoré súd prvej inštancie založil na chybnom hodnotení dôkazov. Typovo ide o situáciu, kde je logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplývajú z prednesov strán alebo ktoré vyšli najavo inak z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálne vierohodnosti alebo ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ust. § 192, § 193 a § 205 CSP (do 30.6.2016 z ust. § 133 až 135 O.s.p.).

29. Odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. g/ CSP (zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené) je daný, ak zistený stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené. Prostriedkami procesného útoku a

prostriedkami procesnej obrany sú najmä skutkové tvrdenia, popretie skutkových tvrdení protistrany, návrhy na vykonanie dôkazov, námietky k návrhom protistrany na vykonanie dôkazov a hmotnoprávne námietky. Uvedený odvolací dôvod nachádza uplatnenie najmä vtedy, ak strany sporu neboli náležitým spôsobom poučené o následkoch sudcovskej koncentrácie konania.

30. K odvolaciemu dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h/ CSP (rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci) odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením je omyl súdu pri aplikácii práva na správne zistený skutkový stav. O omyl v aplikácii práva ide vtedy, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal použiť alebo ak použil síce správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval na daný prípad.

31. Odvolací súd dospel k záveru, že uvedené odvolacie dôvody nie sú naplnené.

32. Podrobné, presvedčivé a zákonu zodpovedajúce sú aj dôvody napadnutého rozsudku, s ktorými sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje a v podrobnostiach na ne odkazuje (§ 387 ods. 2 CSP).

33. Súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie v dostatočnom rozsahu pre náležité zistenie skutkového stavu, vykonanie ďalších dôkazov nebolo potrebné. Vykonané dôkazy vyhodnotil podľa § 191 a § 192 CSP a z týchto dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktorých aj založil svoje rozhodnutie, a zo zisteného skutkového stavu vyvodil aj správny právny záver. Nebolo zistené (žiadne) porušenie procesných práv, ani iná vada konania, ktorá by mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, a preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako je to uvedené vo výroku potvrdil.

34. Žalovaný v 1.rade v odvolaní argumentuje skutočnosťami, ktoré uvádzal už v konaní pred súdom prvej inštancie a s ktorými sa súd prvej inštancie náležite a správne vypořiadal pri rozhodovaní daného sporu, a preto jeho odvolacie námietky nie sú spôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozsudku a neumožňujú mu prijať iné závery.

35. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku a k odvolacím námietkam žalovaného v 1.rade odvolací súd uvádza nasledovné:

36. Žalobca v odvolaní namietal spôsob dokazovania. Odvolací súd poznamenáva, že strany sporu majú v konaní rovné postavenie spočívajúce v rovnakej miere možnosti uplatňovať prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem prípadu, ak povaha prejednávanej veci vyžaduje zvýšenú ochranu strany sporu s cieľom vyvažovať nerovnovážne postavenie strán sporu (Článok 6 základných zásad Civilného sporového poriadku). Rovnosť pred súdom je výrazom rovnosti strán civilného sporového konania. Rovnosť pred zákonom a rovnosť pred súdom je obsahom toho istého pojmu a znamená rovnaké postavenie oboch procesných strán pri aplikácii hmotných i procesných predpisov ktorýmkoľvek súdom voči ktorýmkoľvek účastníkovi konania. Zásada rovnosti strán v civilnom procese sa prejavuje vytváraním rovnakých procesných podmienok a rovnakého procesného postavenia subjektov, o právach a povinnostiach ktorých rozhoduje civilný súd (m.m. PL ÚS 43/95).

37. Obsah spisu nedáva podklad pre záver, že súd prvej inštancie porušil zásadu rovnosti procesných strán. Súd prvej inštancie vytvoril obom procesným stranám rovnakú možnosť vyjadriť sa k veci, k vykonanému dokazovaniu, k priebehu konania a k vyjadreniam protistrany. Vzhľadom na námietky žalobcu smerujúce najmä k nevyváženému spôsobu dokazovania odvolací súd pripomína, že dokazovanie je časť civilného sporového konania, v rámci ktorej si súd vytvára poznatky, potrebné na rozhodnutie vo veci. Právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje i právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03). Súd v civilnom sporovom konaní nie je viazaný návrhmi strán na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu, a nie strán sporu.

38. Súdna prax aj podľa predchádzajúcej úpravy dospela k záveru, že nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov nezakladala vadu zmätočnosti. Nová právna úprava na samej podstate uvedeného nič nezmenila.

39. Odvolací súd opakovane pripomína, že do obsahu základného práva podľa Článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky nepatrí právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj I. ÚS 97/97).

40. Neobstojí námietka žalovaného v 1.rade, že výrok rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým súd priznáva žalobcovi úroky vo výške 722,73 € je zmätočný. Suma 722,73 € je reprezentovaná kapitalizovanými úrokmi z omeškania, ktoré boli špecifikované už v samotnej žalobe. Žalobca si uplatnil úrok z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 3.679,31 € od 1.12.2009 do 22.2.2010, čo je za 83 dní omeškania suma 75,29 €, zo sumy 3.479,31 € od 23.2.2010 do 18.4.2011, čo je 420 dní omeškania, suma 360,32 €, zo sumy 3.459,31 € od 19.4.2011 do 25.5.2011, čo je 37 dní omeškania suma 31,56 €, zo sumy 3439,31 € od 26.5.2011 do 26.8.2011, čo je 93 dní omeškania suma 78,86 €, zo sumy 3.399,31 € od 27.8.2011 do 26.9.2011, čo je 31 dní omeškania suma 25,98 €. zo sumy 3.349,31 € od 27.9.2011 do 5.1.2012, čo je 101 dní omeškania suma 83,41 €, zo sumy 3.329,31 € od 6.1.2012 do 27.3.2012, čo je 82 dní omeškania suma 67,31 €. Od 28.3.2018 bol priznaný úrok z omeškania 9 % zo sumy 3.279,31 € až do zaplatenia.

41. Nedôvodná je aj výhrada žalovaného v 1.rade, ktorou popiera uznanie dlhu. Žalovaný v 1.rade so žalobcom písomne sa dohodol na uznaní dlhu, obsah zmluvy dojednaný je jednoznačný. Dohoda o uznaní dlhu má všetky zákonné náležitosti, je v nej uvedený právny titul, ako aj výška dlhu. Ďalšia špecifikácia dlhu v dohode o uznaní dlhu nemá oporu v právnych predpisoch.

42. Nepatričná je námietka žalovaného v 1. rade, ktorou neuvádza skutkové tvrdenie týkajúce sa vlastného dlhu voči žalobcovi. Žalobca počas konania preukázal a špecifikoval svoj nárok, čo do právneho titulu, tak aj do výšky a žalovaný svoje tvrdenia ktorými rozporovaný nárok žalobcu nepredložil žiadnymi relevantnými dôkazmi. Neuviedol vlastné skutkové tvrdenia o výške dlhu.

43. Odvolací súd pritakáva žalobcovi, že ako veriteľ preukázal právny titul a poskytnutie peňažných prostriedkov, čo aj jednoznačne preukázal. Je na dlžníkoch, aby preukázali, že dlh zaplatili alebo, že dlh mal byť stanovený v inej výške. V tomto smere platí tzv. negatívna dôkazná teória podľa ktorej neexistencia (niečoho) majúcu trvalý charakter sa zásadne nepreukazuje. Na nikom totiž nemožno spravodlivo žiadať, aby preukazoval reálnu neexistenciu určitej právnej skutočnosti (viď. uznesenie NS SR z 31.5.2010 sp.zn. 6Cdo/81/2010).

44. Pre úplnosť odvolací súd poznamenáva, že pokiaľ ide podanie žalovanej v 2.rade tá v danej veci nepodala odvolanie, len sa vyjadrila k odvolaniu žalovaného v 1.rade.

45. Aj keď žalovaná bola zaviazaná ako solidárny dlžník je treba ju považovať za samostatného spoločníka.

46. V otázke charakteru spoločenstva medzi solidárne zviazanými dlžníkmi Najvyšší súd SR zaujal stanovisko, keď v rozhodnutí 4Cdo/203/2005 uviedol, že „žalovaní solidárni dlžníci sú zásadne samostatnými a nie nerozlučnými spoločníkmi v konaní. Vysvetlil, že právny základ záväzku každého z nich a prípadné námietky proti nemu môžu byť u každého spoločníka posúdené nezávisle. Samotná povaha solidarity sa vyznačuje mnohosťou právnych vzťahov spätých iba totožnosťou plnenia, či predmetu plnenia. Solidárny záväzok sa ale nemusí vyznačovať totožným obsahom, rôznosť práv a povinností k tomu istému plneniu je tu prípustná. Ak teda ide o samostatné záväzky, ktoré nemusia byť ani obsahovo totožné, potom už táto skutočnosť vylučuje, že by mohlo ísť medzi solidárnymi dlžníkmi o také spoločné práva, aby sa rozsudok musel vzťahovať na všetkých. Rozsudok sa nemusí vzťahovať na všetkých žalovaných solidárnych dlžníkov, a o nerozlučné spoločenstvo nepôjde tiež preto, že veriteľ si môže zvoliť, či bude o celé plnenie žalovať všetkých alebo len niektorých spoludlžníkov. Z hmotného práva, podľa ktorého je len na úvahe veriteľa, či bude celé plnenie alebo jeho časť žiadať len od niektorého alebo všetkých solidárnych dlžníkov, totiž vyplýva, že pasívne vecne legitimovaný je ktorýkoľvek solidárny dlžník sám o sebe. Už z toho, že o založení procesného spoločenstva medzi

solidárnymi dlžníkmi rozhodne iba vôľa veriteľa (pôjde o tzv. dobrovoľné spoločenstvo), vyplýva záver o samostatnosti spoločníkov. Okrem toho, aj keby boli žalovaní všetci solidárni dlžníci, nemusia sa rozsudok vzťahovať na všetkých, lebo každému z nich prislúchajú jeho (resp. aj jeho) osobné námietky, ktoré budú posudzované iba vo vzťahu k nemu samému.

47. Keďže v prejednávanej veci na strane žalovaných išlo o samostatné spoločenstvo v dôsledku nepodania odvolania žalovanou v 2. rade rozsudok súdu prvej inštancie vo vzťahu k nej nadobudol právoplatnosť. Rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorý rozhodoval o odvolaní žalovaného v 1. rade, vzťahoval sa len na žalovaného v 1. rade, a preto sa nemohol dotknúť právneho postavenia žalovanej v 2. rade.

48. Na uvedenom závere nič nemení ani podanie žalovanej v 2. rade označené ako vyjadrenie k odvolaniu, nakoľko podľa obsahu podania sa nejedná o odvolanie voči rozsudku súdu prvej inštancie, (ktoré by aj v prípade, ak by sa o odvolanie jednalo, bolo podané oneskorene).

49. Z týchto dôvodov a osobitne z dôvodov, ktoré obsahuje rozsudok súdu prvej inštancie s ktorými sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožňuje, odvolací súd rozhodol tak, ako je to uvedené v enunciate tohto rozsudku.

50. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a § 262 ods. 1, 2 CSP. Žalovaný v 1. rade nebol v odvolacom konaní úspešný, a tak nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Žalobca bol v odvolacom konaní úspešný, a preto odvolací súd mu priznal proti žalovanému v 1. rade nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu s tým, že o výške rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník zohľadňujúc § 251 CSP.

51. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).